

vojáci zastřelili ho, když se hnul za švédským důstojníkem.

Útočníci vešli do tábora za hukotu děl a v záři plamenů. V průchodu je už čekal kněz Kordecki a počítal je tak, jak věžáči. — Neseházel nikdo kromě Janiče.

Hned odešli dva lidé pro něho a za půl hodiny přinesli jeho tělo, neboť kněz Kordecki chtěl ho poctit důstojným pohřbem.

Noční ticho takto přerušeno, již se nevrátilo do bílého dne. Ze zdi hučela děla, v poscei švédské trvalo nejhroznější zmatení. Nepřítel neznaje dobře své porážky, nevěda, odkud nepřítel přijít může, utekl z naspů nejbližších klášterů. Celé pluky v zoufalém neladu bloudily až do rána, pokládajíc často své lidi za nepřítel a stříleje do sebe.

V hlavním stanu vojáci i důstojníci opustili stany a stáli pod širým nebem, čekajíc, až hrozná ta noc se skončí. Dávivě zvěsti poletovaly od úst k ústům. Mluvílo se o tom, že došlo k přisřernému kosení lidí, jiní tvrdili, že všechny bližší naspů jsou dobyté.

Mueller, Sádovský, kníže Hessenský, Vřeškovice a všichni vyšší důstojníci nadličky se namáhali, aby polekané pluky uvedli do pořádku. Zároveň na koule klášterní bylo odpovídáno ohnivými bombami, aby osvětleno bylo poněkud okolí, a aby rozprehlé vojsko se vzpamatovalo.

Jedna z plučných koní švédských narazila o kapli, leč odrazem padla zpět do tábora a roztržila se ve vzduchu, vechrlivši celý proud plamenů.

Konečně přehla hluchá noc. — Klášter i švédský tábor utichly. Ranním úsvitem zblběly šitý kostel, krytina nabývala zvolna červené barvy — rozednávalo se.

V tu chvíli přijel Mueller v och stáhu k dobytému naspů. Z klášteřa počal se zvedati v podobě nesmírného shupanu dýmu k nebi, kostel pak jako by byl vzdušen na vřeholku onoho sloupu, zdál se stoupati stále výš, až již — již pod samými oblaky začal oblévat se stále více bílými výparý, řekli byste, rozžápal se, řál, na konec úplně zmizel s očí.

Mueller obrátil se k důstojníkům, a podivně jevílo se mu ve zraku spolu s pověřeným strážcem.

— Přiznávám, pánové — řekl — že jsem podobného fenomenu v životě neviděl. Přiče se to zcela přirode, a jsou to snad čary papežů... — Slyšel jsem — řekl Sádovský — vojáky, kterak křičeli: Jak máme sřítet do takové tvrze? Zaujstě, nevím jak.

A stáli ještě dlouho překvapení a mlčky, konečně kníže Hessenský dodal:

— Byť by to byl zcela přirozený útěk, všude tolik těl, a v některých místech takový hromady mrtvol, že by bylo lze souditi na nějakou pohromu živelu, leč hluboké riny na tvářích a v prsou, některé tváře začerněné prachem, který nebyl k to shoretí, svědčily přibla zjevně o tom, že tu ruka lidská dokonala dílo zmizení.

Mueller poustoupil výše k dělu, stála němá, rozbitá, nikoli hrozivější než kmeny stromů; na jednom z nich bylo pověšeno tělo dělostřelce, přímo přeseknuté strašným mávnutím kosy. Krev polila podstavce a utvorila pod ním velikou kaluž. Mueller vše důkladně prohlédl se zamračenou tvář. Nikdo z důstojníků se neodvažoval mlčení přerušiti.

Jak přenéstí slovo útěchy vůči starému generálu, jenž pro vlastní neopatrnost byl poražen jako no věček? Byla to nejen porážka, byla to i hanba, neboť sám generál tvrz om kurníkem nazval a sřlboval, že jí mezi prsty rozmačká. — Vždyť měl devět tisíc vojáků a tam nahore stálo dvě stě mužů po nášku a ostatní generál byl vojákem tělem duší a měl proti sobě jenom mnišky.

Těžko se začal pro Muellera den.

Přišli pěšáci i počali těla odnáseti. Čtyři z nich nesouce v plachtě mrtvolu, zastavili se před generálem bez rozkazu.

Mueller pohledl do plachty a zakryl si oči.

— De Fassis... — řekl smutně. Sotva odešli, přišli jiní. Sádovský k nim přikročil a z daleka volal obřavej se k stáhu.

— Horna nesou!

Leč Hora ještě žil a měl před sebou dlouhý den strašného útrpení. Sedlák, který ho sekl, dosáhl ho raným koncem kosy, ale ud-

fení bylo tak strašné, že mu otevřelo celý hrudník. Raněný zachoval si vědomí. Zablěduv Mueller a stáb, usmál se a chtěl cosi říci, leč místo hlasu jenom zarižovělá péna mu do úst vstoupila, potom silně mžoural očima a omdlel.

— Zanešte ho do mého stanu — řekl Mueller — a mňj lékař at' ho ošetřj všelikou pomocí.

Pak důstojníci sřlyšeli, jak sám k sobě řekl:

— Horn! Horn! Ve snu jsem ho dnes viděl — hned z večera... Strašná, nepochopitelná věc.

A upřev oči k zemi, hluboce se zamysřil; náhle ho ze zadumání probudil polekaný hlas Sádovského.

— Generale! generale! Hled'te, vaše důstojnosti! Tam! tam... klášter...

Mueller pohledl a stanul překvapen.

Již se rozednálo, bylo jasno, jeonm mlhy vesely nad zemí, nebo bylo čistě, rüměnné od ranních červánků. Bílý oblak začal oblévat vrchol Janě Hory a podle přirozeného pořádku věci měl zakřyt také kostel, ale při zvláštním tomto úkazu vznášel se kostel s věží netoliko nad skálou, ale i nad vřehou vysoko, vysoko — jako by byl úplně odřazen od svého základu a jako by visel mezi nebem a zemí v blankytu.

Výkřiky vojáků zvěstovaly, že oni zjev ten také postřehli.

— To mlha klame zrak! — vykřikl Mueller.

— Mlha leží pod kostelem — odpověděl Sádovský.

— Pozorněhduá věc, ale ten kostel jest desetkrát výše než byl včera a visí v povětří — řekl kníže Hessenský.

— A stoupá ještě výše! vzhůru! vzhůru! — křičeli vojáci. Zmizí s očí!...

A skutečně, mrak na skále počal se zvedati v podobě nesmírného shupanu dýmu k nebi, kostel pak jako by byl vzdušen na vřeholku onoho sloupu, zdál se stoupati stále výš, až již — již pod samými oblaky začal oblévat se stále více bílými výparý, řekli byste, rozžápal se, řál, na konec úplně zmizel s očí.

Mueller obrátil se k důstojníkům, a podivně jevílo se mu ve zraku spolu s pověřeným strážcem.

— Přiznávám, pánové — řekl — že jsem podobného fenomenu v životě neviděl. Přiče se to zcela přirode, a jsou to snad čary papežů... — Slyšel jsem — řekl Sádovský — vojáky, kterak křičeli: Jak máme sřítet do takové tvrze? Zaujstě, nevím jak.

A stáli ještě dlouho překvapení a mlčky, konečně kníže Hessenský dodal:

— Byť by to byl zcela přirozený útěk, všude tolik těl, a v některých místech takový hromady mrtvol, že by bylo lze souditi na nějakou pohromu živelu, leč hluboké riny na tvářích a v prsou, některé tváře začerněné prachem, který nebyl k to shoretí, svědčily přibla zjevně o tom, že tu ruka lidská dokonala dílo zmizení.

Mueller poustoupil výše k dělu, stála němá, rozbitá, nikoli hrozivější než kmeny stromů; na jednom z nich bylo pověšeno tělo dělostřelce, přímo přeseknuté strašným mávnutím kosy. Krev polila podstavce a utvorila pod ním velikou kaluž. Mueller vše důkladně prohlédl se zamračenou tvář. Nikdo z důstojníků se neodvažoval mlčení přerušiti.

Jak přenéstí slovo útěchy vůči starému generálu, jenž pro vlastní neopatrnost byl poražen jako no věček? Byla to nejen porážka, byla to i hanba, neboť sám generál tvrz om kurníkem nazval a sřlboval, že jí mezi prsty rozmačká. — Vždyť měl devět tisíc vojáků a tam nahore stálo dvě stě mužů po nášku a ostatní generál byl vojákem tělem duší a měl proti sobě jenom mnišky.

Těžko se začal pro Muellera den.

Přišli pěšáci i počali těla odnáseti. Čtyři z nich nesouce v plachtě mrtvolu, zastavili se před generálem bez rozkazu.

Mueller pohledl do plachty a zakryl si oči.

— De Fassis... — řekl smutně. Sotva odešli, přišli jiní. Sádovský k nim přikročil a z daleka volal obřavej se k stáhu.

— Horna nesou!

Leč Hora ještě žil a měl před sebou dlouhý den strašného útrpení. Sedlák, který ho sekl, dosáhl ho raným koncem kosy, ale ud-

ler — a to vim jenom, že proklínám den i hodinu, kdy jsem přišel sem, jakož i ráde, kteří mi toto obležení vnukli (tu přeměřil zrakem Vřeškovice): vřzte však, že po tom, co se stalo, neustoupím, pokud prokletou tu tvrz v hromadu rozvalin neproměním, anebo sám nepodlehnu.

Mrzutost objevila se na tváři knížete Hessenského. Nikdy si příšli Muellera nevážil a slova právě pronesená pokládal za prázdnu vojenskou chlubitost, nevěsnou vůči poboženému naspů, vůči mrtvolám a vůči zničeným dělům; ohránil se tedy k němu a odpověděl s patrnou kousavostí:

— Generale, nemůžete to předvidati neboť ustoupíte po prvním rozkazu jeho milosti královské nebo pana maršálka Vittemberga. A časem i okolnosti umějí rozkazovatí kráťm i maršálkům.

Mueller se zamračil ještě více. Vřeškovice vida to, řekl spěšně:

— Zatím se pokusme o vyjednávání. Oni se poddají. Nemůžte být jinak.

Další slova jeho přerušil veselý hlas zvonu, zvonící ke mši ranní v kostele jasnohorském. Generál spolu se stáhem odjel zvolna k Čenstochově, leč ještě nedojeli k hlavním stanům, když je dohonil důstojník na zpěném koni.

— To je posel od maršálka Vittemberka! — řekl Mueller.

Zatím mu již důstojník podával list. Generál rozlomil rychle pečetě a přelétuv list očima, řekl s rozpaky v tváři:

— Nikoli! To je z Poznamě... špatné zprávy. Ve Velkopolsce povstává slechta, říd se zvedá s ní! V čele jim stojí Kristof Žegoeki, který chce jít na pomoc Čenstochově.

— Předpověděl jsem, že se tyto riny rozlehatí budou od Karpat až k Baltu — řekl Sádovský. — Při tomto národě nastávají rychlé změny. Jesté neznáte Poláky, poznáte je později.

— Dobrá! poznáme je! — odpověděl Mueller. Mám raději zjev něho nepřítel než falešného spojence. Sami se poddají a myni zvedají zbraň. Dobře poznají tu zbraň naši.

— A my jejech — prohlásil Sádovský. — Pane generale, ukončeme vyjednávání a Čenstochovou, přistupme na všeliké podmínky. Nejde o tvrz, ale o paterování jeho královské milosti v této zemi.

— Mniši se poddají. — řekl Vřeškovice. — Dnes nebo zítra se poddají.

Tak spolu rozmlouvali nálečníci švédští, a v klášterě po ranní mši panovala vesměrná radost. Ti, kteří se výpadu nestěastovali, vyptávali se úneštníku, jak se vše událo. Čenstoch pak chlubil se velice, slavice svou statečnost a porážku, kterou nepříteli způsobil.

Mezi kněžimi a ženami zvědavost nabývala vrhu. Břle hubity a ženské řaty preplňovaly hrady. Byl to pěkný radostný den. Ženy skupily se kolem pana Petra Czarnieckého volajíc: Vysvoboditel nás! Nás ochránil! Ale on se bránil, vřstěle když mu ruce b bati chytly — i ukazoval na Kmitice rka:

— Tomu také děkujte! Babini je, ale nikoli bába! Ruce si libati nedá, neboť lepší se mu jesté od krve, ale jestli mu některá z mladých chce dáti hubičku — myslím — že se hrátní nebude!

Mladší skutečně vřhaly stědivé i vášně pohledy na pana Ondreje, obdivujíc jeho mužnou krásu, leč on ani pohledem neodpovídal na ony němé otázky, neboť mu dívky ty připomínaly jenom Oleuku.

— Ach, ty má zlatá! — ponysřil — kdybys aspoň věděla, že jsem už ve službě u Nejsvětější Panny, že v obrané její opouští její nepřátelům, jímž jsem ku své škodě dříve sloužil...

I sřlbil si, že hned po obležení jí psaní do Kejdjan napíše a Soroku s ním pošle. Nevzáku už jenom prázdná slova, už mohl mluvit o činech, a činy pro mne mluví, kteréž bez vychloubaní, ale podle pravdy v listě vypisí. At ví, že ona to učinila, at se potěší.

I potěšil se myšlenkou tou tak velice, že ani nepozoroval, jak si devěata řikata odcházejíc:

— Hezký kavaler! — ale je viděti, že jenom pro vojnu oči má, člověk nevásnavý.

XVI.

V souhlasu s právní svých důstojníka započal Mueller opět vyjednávání. Přijel do kláštera z nepřátelského tábora zmasnělý

Pro naše milé staroušky a stařenky

sílicím a osvěžujícím jest--Theopholine bylinné thé

jest to přípravek složený z léčivých bylin, z nichž každá blahodárně působí na různé lidské ústrojí a všechny dohromady pak posilují a osvěžují celé tělo. Dodává rychlé úlevy při zácpě a od ní pocházející kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížnému trávení, říhání, tlaku v žaludku, obtížnému dechu, bolestech hlavy, nebo v zádech, zemlednosti, ztrátě chuti k jídlu, nastuzení, zlaté žile, vyrážce a jak četná svědectví dokazují, napomáhá a podivuhodně se osvědčuje při léčení různých případů revmatismu a četných jiných různých druhů nemocí. Theopholine Bylinné Thé jest příjemné k užívání, mírné účinkuje a činí stolec lehoučkou a bezbolestnou. Cena velké krabice \$1.00, menší 50c. Zasilám vyplacené.

Nemělo by chybět v žádné domácnosti.

Milá přítelkyně:

Před pěti lety byla jsem nemocná a obrátila jsem se k Vám a dosti pokročilou nemocí a objedнала jsem si Vaše léky, které jsem užívala dle Vašeho návodu a Vaší dobré rady. Dnes jsem zdráva, začez Vám vzdávám srdečné díky. Léčení Theopholine, pro ženy mou každé trpící žene odporučiti. Nechci býti bez Vašich léků v domě, hlavně bez Theopholine Bylinného Thé, které by nemělo ehybět v žádné domácnosti, neh jest to nejlepší lék proti zácpě, který pomůže nejen ženám ale také mužům a děťm. Moji staří rodiče si ho nemohou vynachváliti, protože pomůže odstraniti co starší žaludek nemůže strávit a nemají pak žádných obtíží. Se srdečným pozdravem, zůstávám Vaše

Marie K. Homolác, Munden, Kans.

Poznámka. Můžete tento dopis dáti do veřejnosti.

Vzorky Theopholine Bylinného Thé zdarma na zkoušku, jakož i na prodej k dostání v lékárnách a u jednatelů. Trpící starouškové, blaste se vždy jen o Theopholine Bylinné Thé, které jest v prodeji již p 30 let a jehož užívání přináší sehou svězest a zdraví. Hlaste se o vzorky zdarma, přesvědčte se než koupíte. Kde není k destání, pište přímo na mou adresu, zašlu Vám je obratem pošty.

Mám též domáci levné léčení pro muže a ženy trpící revmatismem, katorem, žaludečnými nemocmi, zastaralou nastuzeninou, zlatou žilou a jinými nemocmi. Nemocné matičky, žen a dívky, pište si o knížetku o ženských chorobách, zašlu Vám ji, jakož i vzorky léků pro Vaši nemoc úplně zdarma. Všichni trpící krajané jsou obsluženi poctivě a pečlivě. Pište si ještě dnes o vzorky léků zdarma na zkoušku, jakož i o seznam léků. Další potřebné léčení zasilám pouze na Vaši výslovnou objednávku. Pište česky nebo anglicky na adresu:

MARIE VOTYPKA, Dept. 10 So. Bend, Ind.

šlechti polský, vzácný a vážnost vzbuzující věkem i výmluvností. Janohorští přijali ho s obvyklou pohostinností, nežli za to, že je onem z domovce je bude proudit vati, aby se poddali, ale že jim vlastně došli chuti k vytváření, že potvrdi noviny, které už hrdobom i obžehni poměly o posetání ve Velkopolsce, o odporu polských vojsk ku švédskému, o jednání Jana Kazimira s Kozáky, kteří, jak se zdálo, jevíli chut ku shodě, a o hrozivě odpovědi čbama tatarské, že je na pomoc vybranému králi a všechny jeho nepřatele ze omdlel a meem stádní bude.

— Heč jak se sklámali umichové? Magnát přišel osvem mnoho novín, ale znepokojivějších, spůsobilych k tomu, aby ochabily nejvřší zápal, nejrounenější vírou aby zatřáslý.

Kněz i slechti ho obklopili v defubitoriu a moudrobni řeči jeho tise a pozorně. Z úst jeho začla se plynoti sama upřímnost a bolest nad osudem otčiny.

Každou chvíli kladl ruku na zblčelou hlavu, jako by chtěl udržeti slých zoubfávstí, hledel na kříž, sřlyh měl v očích a zvolna, hlasem často přerývaným produlvil:

— Ach, jakých časů dočkala se teď zřýramá naše otčina! Nemůžte radý! Treba poddati se králi švédskému... Skutečně, pro ko ho jste vy zde... otčové etihodní a vy paní bratři slechti... sřlhi k meem? Proč necasá, nima hání nedbajíc, krve nechtujete? Pro koho odporom skutečné marňým vyžíváte sebe a svatě místo na pospas strašlivě pomstě neprozitelných zástupa švédských. Pro Jana Kazimira? Vždyť on sám uz pohrdl našim královstvím. Zdábil vás nedosa novina, že se už rozhodl, že kladá hojnost a venčle hostnu a klidně radosti naš starosti spojené s korunou, již se zrelk trumu ve prospech Karla Gustava? Vy ho nechtete opustiti, a on vás již opustil, vy jste nechteli zrušiti přísahu, on ji zrušil, jste hotovi pro neho umřiti, a on vás všech neřhá. Pravým králem našim jest nyní Karel Gustav! Hledte tedy, abyste na sebe nevyvalili mrtolku hřev, pomstu a skázu, ale i hřeh proti nebi, proti křži a proti nejvřší téžil Panně, neboť nikoli proti otčotníku, ale proti vlastním pámu směle ruce posaveďate.

Ticho bylo po těch slovech, jako by smrt přeletěla dvoranou.

Co mohl být strasnejšho než zpráva o abdikaci Jana Kazimira? Byla to osvem zpráva velice pravě nepodobná, leč onen starý slechti vřstoval ji před křžem, před obrazem Marie, se slzami v očech.

Kdyby zpráva ta byla pravdivá, byl by snáší odpor skutečně etimstvím. Slechta zakryla si oči rukama, mniši stáhli kápi své

Stastná se svými dětmi.

Štěte malřeny nemže namalovatí aniž přerou přistete plně vyřil. Obdivuhodné počty srdece malřina. Nejhodně úzkost a nejvyšší abnost potřeji ji jako abostek o molo posvětoho přibuzenstva, malřy. Pt. Anna Dřibich z 39 — 4. ul. Passer, N. 3, v nedělvém bapre nřstěli odu osmest, Pra. 3. — Mřimě Vřim abot ti ze Vřie Janohor. Jeste vřim dohřim přitecem. Zvolavě přijmte nase otčotné díky za tek. Nebýti Hořka, byla bych m osvě ku hrozu. Tadiť dosud žiji, stastna se svými dětmi. — Sotva jest zřimno řekti, jenž by byl tak oze sřlžen s domovem, jako Dra, Petra Hoboko. Vřim než stoleté, stále užívání dokázalo zřstny tohoto starého, bylinného léku. Jediný případ nebyl tak zřly a zřdná choroča tak vážná, aby Hoboko nepomohlo.

Nmi lék lékárnický, zvláštní jednatel ho dodávají přímo lidem z laboratorie. Nevěřte o žádném jednateli, dopište přímo jediným vyřatitelem, Dr. Peter Padruoy & Sons, 19 25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill. Advertisement.

C. H. Kubát

smřící soudce

Pokoj čis. 410 Barker Blk. Tel. Red 6197

JOHN J. OSTRONIC

praktický plumbat, licencovaný pro Omahu a South Omahu,

vykonává vřdy práce první třidy v oboru plumbatském, zavřdeno spoldho topeni, plynovřd, ve dvořd a pod. Opravy jsou našj zvláštností a vykonávame je k úplnému uspokojení. Vřskere práce vřnaje se ta největší péče. Připuty zdarma. Zavolajte nase telefonem: Tyler 1299.

Dřina: 1414 řitř 13. ulice, Omaha, Nebraska.

James Corr Electric Co.

Nejhodně místo ve městě k opatření si elektrického zařizení. Navřtujte nase v případě jakéhocet.

207 a 209 řitř 13. ul. ...

Omaha, Neb. Tel. Doug. 4466. Společlivě zavřdřní dřatř. Umolocké přisřlbné částj a zařkoliv počřtely v oboru elektriky.

Kavárna a Restaurant SLAVIE

Pravá česká kuchyně. Křojaněm vřstřitřim do Omahy mēlo pomohiti řitřim po řoj. Vřm řitřim nase osřtama. Prati "Fabrika Španie". FRANK BOUTIN, majitel.

(Pokračování.)